

**DON
WINSLOW**

LEK

Vertaling Tasio Ferrand

HarperCollins

© 2017 Samburu, Inc.
Oorspronkelijke titel: *The Force*
Vertaling: Tasio Ferrand
Omslagontwerp: HarperCollinsPublishers Ltd 2017
Omslagbewerking: Katya Kholyapina
Beeld: Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 2670 1
NUR 305
Eerste druk augustus 2017

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DE LAATSTE VENT

De laatste vent die wie dan ook ooit zou verwachten te zien eindigen in het Metropolitan Correctional Center aan Park Row, was Denny Malone.

Als je ‘de burgemeester’ zei, of de ‘president van de Verenigde Staten’, of ‘de paus’, zouden New Yorkers hebben durven wedden dat ze eerder hen achter tralies zouden zien belanden dan Rechercheur Eersteklas Dennis John Malone.

Een politiehield.

De zoon van een politiehield.

Een veteraan van het hoogste eliteteam van de NYPD.

De Manhattan North Special Task Force.

En bovenal een vent die wist in welke kasten alle lijken verborgen waren, omdat hij de helft van de lijken zelf had weggestopt.

Malone en Russo en Billy O en Big Monty en de rest hadden zich deze straten toegeëigend, en ze heersten er als koningen. Ze maakten ze veilig en hielden ze veilig voor de fatsoenlijke mensen die er hun levens probeerden op te bouwen. Dat was hun werk en hun passie en hun liefde, en als dat betekende dat ze zich een slag in de rondte werkten en er zo af en toe een schepje bovenop deden, dan was het maar zo.

De mensen, die weten niet wat er soms voor nodig is om hun veiligheid te waarborgen. En dat kan maar beter zo blijven ook.

Ze mogen dan wel denken dat ze het willen weten, ze mogen dan wel zeggen dat ze het willen weten, ze willen het niet écht weten.

Malone en de taskforce, dat waren geen gewone negen-tot-vijfagenten. Van de 38.000 mensen in het blauw waren Denny Malone en zijn mannen de één procent van de één procent van de één procent – de slimsten, de stoersten, de snelsten, de moedigsten, de besten, de gevaarlijksten.

De Manhattan North Special Task Force.

Da Force blies als een woeste wind door de stad, koud, streng en snel, schuimde de straten en stegen, de speelplaatsen, parken en achterstandswijken af en schraapte het tuig en het schorem weg als een roofzuchtige storm die de roofdieren wegblies.

Een stevige wind baant zich door elke scheur een weg, komt tot in de

trappenhuisen van achterstandswijken, in de drugspannen, de achterkamers van privéclubs, de nouveau riche-appartementen, de oudgeldpenthouses. Van Columbus Circle tot de Henry Hudson Bridge, van Riverside Park tot Harlem River, op Broadway en Amsterdam Avenue, Lenox Avenue en St. Nicholas, op de genummerde straten tussen de wijken Upper West Side, Harlem, Washington Heights en Inwood – als *Da Force* geen weet had van een bepaald geheim, was dat omdat nog niemand er zelfs maar een fluistering of gedachte aan had gewijd.

Drugsdeals en wapendeals, handel in mensen en onroerend goed, verkrachtingen, overvallen en mishandelingen, misdaden beraamd in het Engels, Spaans, Frans of Russisch boven een bord kool en gesmoorde kip of Caribische karbonade of pasta marinara of à-la-cartemaaltijden in vijfsterrenrestaurants in een stad die van verdorvenheid en winstbejag aan elkaar hangt.

Da Force pakte het allemaal aan, en dan vooral vuurwapens en drugs, want vuurwapens worden gebruikt om te moorden en drugs zetten aan tot moorden.

Nu Malone achter de tralies zit, waait de wind niet meer, maar iedereen weet dat dit het oog van de storm is, de dodelijke stilte vlak voordat het allerergste losbarst. Denny Malone in handen van de FBI? Niet Interne Zaken, niet de openbaar aanklager, maar de FBI, waar niemand uit de stad bij hem kan?

Iedereen zet zich schrap, schijnt in zijn broek en zit te wachten op de klap, de tsunami, want met de kennis die Malone heeft, zou hij hoofdinspecteurs, commissarissen en zelfs de eerste hoofdcommissaris kunnen uitschakelen. Hij zou openbaar aanklagers, rechters en verdomme zelfs de burgemeester op de spreekwoordelijke zilveren presenteerschaal aan de FBI kunnen voeren, met minstens één Congreslid en een paar onroerendgoedmiljardairs als voorgerecht.

Het nieuws dat Malone in de bak zit, maakt de mensen in het oog van de storm bang, doodsbang, en ze beginnen zich zelfs nu het nog rustig is al in te dekken, ook al weten ze dat er geen muur hoog genoeg, geen kelder diep genoeg is – niet in het hoofdbureau van politie op One Police Plaza, niet in het gerechtsgebouw, zelfs niet bij de burgemeester in Gracie Mansion of in de penthousepaleizen langs 5th Avenue en Central Park South – om hen te redden van alles wat Denny Malone weet.

Als Malone de hele stad in de afgrond wil storten, dan kan hij dat.

Aan de andere kant was er nog nooit iemand echt veilig geweest voor Malone en zijn team.

De mannen van Malone halen de voorpagina's – de Daily News, de Post – en komen op tv – Channel 7, 4 en 2; echte extranieuwsbulletinsmerissen zijn het. Smerissen die op straat herkend worden, die met naam en toenaam bekend zijn bij de burgemeester, die vrijkaartjes hebben voor sportwedstrijden in de Garden, de Meadowlands, het Yankee Stadium en Shea, die in elke ho-recagelegenheid van de stad als koningen worden ontvangen.

En Denny Malone is de onbetwiste leider van die hele apenrots.

Loopt elk politiebureau van de stad in, en de geüniformeerde agenten en de groentjes kijken hem gebiologeerd aan, de rechercheurs knikken hem toe, zelfs de hoofdagenten zorgen ervoor dat ze hem niet voor de voeten lopen.

Hij heeft hun respect verdiend.

Naast een hoop andere dingen (Shit, wil je horen over alle roofovervallen die hij verijdelde, de kogel die hij in zijn donder kreeg, het joch dat hij uit een gijzelingssituatie redde? De arrestaties, de invallen, de veroordelingen?) deed Malone met zijn team de grootste drugsvangst in de geschiedenis van New York.

Vijftig kilo heroïne.

En de Dominicaanse drugskoerier was aan zijn einde gekomen.

Net als een heldhaftige politieagent.

Het team van Malone had de collega begraven – doedelzakken, gevouwen vlag, zwarte linten over de politiepenningen – en was direct weer aan het werk gegaan, want de dealers en de bendes en de overvallers en de verkrachters en de gangsters, die gaan nooit met rouwverlof. Als je je straten veilig wilt houden, moet je op straat zijn – overdag, 's nachts, in de weekenden, tijdens vakanties. Je doet wat nodig is, en je vrouw, zij wist vanaf het begin waar ze rekening mee moest houden, en je kinderen, die leren begrijpen dat papa voor zijn beroep boeven achter de tralies zet.

Alleen zit hij nu zelf in een kooi, het is Malone die nu op een stalen bank in een cel zit, net als de smeerlappen die hij doorgaans wegstopt. Hij zit voorovergebogen met zijn hoofd in zijn handen en maakt zich zorgen om zijn partners – zijn broeders van Da Force – en om wat hun te wachten staat nu ze door zijn schuld tot aan hun nek in de stront zitten.

Hij maakt zich zorgen om zijn gezin – zijn vrouw, die hier dan weer geen rekening mee had gehouden, zijn twee kinderen, een zoon en een dochter

die nog te jong zijn om alles te begrijpen maar het later, wanneer ze ouder zijn, onvergeeflijk zullen vinden dat ze zonder hun vader hebben moeten opgroeien.

En dan Claudette nog.

Die is op haar manier ook naar de kloten.

Heeft constant bevestiging nodig, heeft hem nodig, en hij zal er niet zijn.

Voor haar niet, voor niemand niet, dus hij heeft geen idee wat er nu gaat gebeuren met de mensen van wie hij houdt.

Ook de muur waar hij naar staart weet niet hoe en waarom hij hier is beland.

Nee, lul niet, denkt Malone. Wees in ieder geval eerlijk tegen jezelf, denkt hij, terwijl hij daar zit met niets anders dan zeeën van tijd voor zich.

Vertel in ieder geval jezelf eindelijk de waarheid.

Je weet precies hoe je hier bent gekomen.

Stap voor motherfucking stap.

Ons einde verraadt waar we zijn begonnen, maar ons begin voorspelt niet waar we zullen eindigen.

Toen Malone klein was, leerden de nonnen hem dat God, en alleen God, al vóór onze geboorte weet hoe we zullen leven en wanneer we zullen sterven en wie en wat we zullen worden.

Het zou verdomme fijn zijn geweest als God die informatie met mij had gedeeld, denkt Malone. Als hij me een aanwijzing of een tip had gegeven, me had verlinkt, me aan mezelf had verraden, me iets had verteld, om het even wat. Als hij had gezegd: hé, zakkenwasser, je bent linksaf gegaan, maar je had eigenlijk rechtsaf moeten gaan.

Maar nee, niets.

Na alles wat hij heeft gezien, is Malone geen grote fan van God, en hij vermoedt dat dat gevoel wederzijds is. Hij heeft veel vragen voor hem, maar als hij hem ooit in de verhoorkamer kreeg, zou God waarschijnlijk zwijgen, een advocaat eisen en zijn zoon overal voor laten opdraaien.

Na al die jaren politiewerk was Malone zijn geloof kwijtgeraakt, dus op het moment dat hij de duivel in de ogen keek, was vier kilo druk op de trekker van een vuurwapen het enige wat er tussen Malone en moord in had gestaan.

Vier kilo druk.

Malones vinger had de trekker overgehaald, maar hijzelf werd misschien wel omlaag getrokken door de zwaartekracht – de niet-aflatende, onverbiddelijke zwaartekracht van achttien jaar politiewerk.

Die trok hem omlaag tot het punt waar hij nu is.

Hij was er niet van uitgegaan dat hij hier zou eindigen. Op de dag dat hij van de politieacademie afstudeerde en de eed aflegde, de gelukkigste dag van zijn leven – de helderste, blauwste, beste dag – had hij zijn pet niet in de lucht gegooid met het idee dat hij hier zou eindigen.

Nee, toen hij begon hield hij zijn ogen strak op de Poolster gericht en zijn voeten stevig op de grond geplant, maar dat is hoe het leven gaat: je begint naar het zuivere noorden te lopen, maar je wijkt één graad af. Dat maakt misschien een jaar lang of vijf jaar lang niets uit, maar naarmate de jaren zich aaneenrijgen, loop je steeds verder en verder weg van je aanvankelijke doel, en je hebt niet eens door dat je verdwaald bent, totdat je zo ver verwijderd bent van je oorspronkelijke bestemming dat je die niet eens meer kunt zien.

Je kunt niet eens terug naar het pad om opnieuw te beginnen.

De tijd en de zwaartekracht laten dat niet toe.

En Denny Malone zou veel overhebben voor een nieuw begin.

Hij zou er verdomme alles voor overhebben.

Omdat hij nooit had gedacht dat hij in een FBI-cel aan Park Row zou belanden. Niemand had dat gedacht, behalve God misschien, en die zei niets.

Maar hier zit Malone dan.

Zonder vuurwapen of penning of iets anders wat aangeeft wie en wat hij is, wie en wat hij was.

Een corrupte smeris.

DE ROOF

Lenox Avenue,
Lieverd.
Middernacht.
En de goden lachen ons toe.

– LANGSTON HUGHES, LENOX AVENUE: MIDNIGHT

Harlem, New York City
Juli 2016

Vier uur 's nachts.
Wanneer de stad die nooit slaapt in ieder geval even gaat liggen en de ogen sluit.

Dit is wat Denny Malone denkt terwijl zijn Crown Vic over de ruggengraat van Harlem naar het noorden van de stad glijdt.

Achter de muren en ramen, in appartementen en hotels, huurwoningen en flats in slechte wijken, liggen mensen te slapen of komen niet in slaap, ze dromen of zijn het dromen voorbij. Mensen vechten of neuken of allebei, bedrijven de liefde en maken baby's, stoten schreeuwend vloeken uit of fluisteren zachte, intieme woorden die alleen voor de ander en niet voor de straat bestemd zijn. Sommigen proberen zuigelingen weer in slaap te wiegen of staan op om weer naar hun werk te gaan, terwijl anderen kilo's versneden heroïne over pergamijnen zakjes verdelen om de verslaafden hun ochtendshot te gaan verkopen.

Tussen de aftocht van de hoeren en de opkomst van de schoonmakers in – dat is het tijdsbestek dat je hebt om een roof te plegen, weet Malone. Er gebeurt niets goeds na middernacht, zei zijn ouweheer altijd, en hij kon het weten. Hij had als politieman op deze straten gelopen, kwam na zijn nachtdiensten thuis met moord in zijn ogen, de dood in zijn neus en rond zijn hart een ijslaag die nooit smolt en hem uiteindelijk het leven kostte. Stapte op een ochtend op de oprit uit zijn auto en zijn hart begaf het. De artsen zeiden dat hij al dood was voordat hij de grond raakte.

Malone vond hem daar.

Acht jaar oud, was net het huis uit gestapt om naar school te lopen toen hij de blauwe overjas zag liggen op de berg vieze sneeuw die hij samen met zijn vader van de oprit af had geschoffeld.

Nu moet de zon nog opkomen en is het al heet. Zo'n zomer waarin God de huisbaas weigert de verwarming lager te draaien of de airconditioning aan te zetten, de stad gespannen en snel geïrriteerd is en de vlam elk moment in de pan kan slaan in de vorm van een gevecht of een rel. De geur van rottend afval en verschaalde urine, zoetig, zurig, is net zo misselijkmakend en corrupt als de parfum van een bejaarde hoer.

Denny Malone vindt het heerlijk.

Zelfs overdag, wanneer het bloedheet en lawaaierig is, wanneer de beneden op straathoeken staan en de hiphopbeats pijn doen aan je oren, wanneer de flesjes, blikjes, vieze luiers en plastic zakken met pis uit de ramen van de flats in de arme wijken komen vliegen en de hondenstront in de walmende hitte ligt te stinken, zou hij nergens anders ter wereld willen zijn.

Dit is zijn stad, zijn thuishonk. Hier ligt zijn hart.

Malone rijdt langs de oude wijk Mount Morris Park met zijn elegante herenhuizen en aanbidt de kleine buurtgoden – de tweelingtorens van de Ebenezer Gospel Tabernacle, waar op zondag de hymnen met engelachtige stemmen naar buiten zweven, dan de karakteristieke torenspits van de Ephesus Seventh-Day Adventist en, iets verderop in hetzelfde huizenblok, Harlem Shake – niet de dans die zo heet, maar een van de beste hamburgertenten in de stad.

Dan zijn er ook de dode goden – de oude Lenox Lounge, met zijn iconische neonbord, rode façade en al die historie. Billie Holiday zong er vaak, Miles Davis en John Coltrane bespeelden er hun blaasinstrumenten, en James Baldwin, Langston Hughes en Malcolm X waren er stamgasten. Het is nu gesloten – bruin papier voor de ramen, de neonletters uit – maar er zijn plannen om het weer te openen.

Malone heeft er een hard hoofd in.

Dode goden doen alleen in sprookjes aan wederopstandingen.

Hij kruist 125th, oftewel de Dr. Martin Luther King Jr. Boulevard.

Stadspioniers en de zwarte middenklasse hebben gezorgd voor de gentrificatie van deze buurt, die inmiddels door projectontwikkelaars is omgedoopt tot 'SoHa', zo'n samengesteld acroniem dat voor elke oude volkswijk de nekslag betekent, denkt Malone. Hij twijfelt er niet aan dat als projectontwikkelaars onroerend goed konden kopen in de lagere regionen van

Dantes Inferno, ze het de naam 'LaHel' zouden geven en het er prompt vol zouden plempen met boetieks en dure appartementencomplexen.

Vijftien jaar geleden stonden de winkelpanden op dit stuk van Lenox leeg, nu is het er weer trendy, met nieuwe restaurants, bars en terrassen waar de wat rijkere buurtbewoners een hapje komen eten en de blanke mensen naartoe trekken om zich hip te voelen, en in de nieuwe torenflats zitten appartementen die wel tweeëneenhalf miljoen kosten.

Als je wilt weten hoe het er met dit deel van Harlem voor staat, denkt Malone, hoef je alleen maar te weten dat er tegenwoordig een Banana Republic naast het Apollo Theater zit. Er zijn buurtgoden en goden van de commercie, en als je moet gokken wie zal winnen, zet dan gerust altijd je kapitaal in op het kapitaal.

De buurten iets verder naar het noorden en de wijken met sociale woningbouw zijn nog steeds getto's.

Net voorbij 125th komt Malone langs de Red Rooster, met in het souterrain eronder Ginny's Supper Club.

Sommige heiligdommen zijn minder bekend, maar daarom voor Malone niet minder heilig.

Hij heeft begrafenissen bijgewoond bij Bailey's, flessen alcohol gekocht bij Lenox Liquors, wonden laten hechten bij de Spoedeisende Hulp van het Harlem Hospital, gebasketbald bij de Big L-muurschildering in Fred Samuel Playground, eten besteld door het kogelwerende glas van de Kennedy Fried Chicken. Zijn auto langs de stoep geparkeerd en naar de dansende jongeren gekeken, wiet gerookt op een dakterras, in het Fort Tryon Park de zon zien opkomen.

Nu volgen nog meer dode goden, oeroude goden – de oude Savoy Ballroom, het pand waar vroeger de Cotton Club zat, allebei al ver voor Malones tijd verdwenen, geesten van de laatste Harlem Renaissance die dit gebied achtervolgden met het beeld van wat het eens was en nooit meer zal kunnen worden.

Maar Lenox leeft.

Hij vibreert zelfs, door de IRT-metrotunnel die er langs de hele lengte vlak onder loopt. Malone nam vroeger altijd lijn 2, die destijds 'Het Beest' werd genoemd.

Nu langs Black Star Music, de Mormon Church, African American Best Food. Wanneer ze het einde van Lenox bereiken, zegt Malone: 'Rij maar om dit blok heen.'

Phil Russo, die achter het stuur zit, gaat linksaf 147th op, om het huizenblok heen, 7th Avenue op en gaat dan weer een keer links om op 146th te komen. Daar komen ze langs een verlaten gebouw dat de eigenaar aan de ratten en kakkerlakken heeft overgelaten om de huurders eruit te jagen in de hoop dat een of andere junk tijdens het koken van zijn spul de boel in de fik steekt, zodat hij het verzekeringsgeld kan opstrijken en het kavel kan verkopen.

Win-win.

Malone kijkt of hij ergens bewakers ziet, of agenten die zich in een patrouillewagen verschansen en tijdens de nachtdienst een dutje doen. Voor de deur staat iemand op de uitkijk. Aan zijn groene bandana en groene Nikes met groene veters te zien is hij een Trinitario.

Het team van Malone heeft het heroïnebedrijf op de tweede verdieping de hele zomer in de gaten gehouden. De Mexicanen smokkelen de smack naar boven en leveren die af bij Diego Pena, de Dominicaan die in NYC de drugstouwtjes in handen heeft. Pena verdeelt de kilo's over tiendollarzakjes, die hij dan naar de Domo-bendes distribueert, de Trinitarios en de DDP (Dominicans Don't Play), en dan naar de zwarte en de Puerto Ricaanse bendes in de getto's.

Het bedrijf barst vanavond uit zijn voegen.

Barst van het geld.

Barst van de dope.

'Bereid je voor,' zegt Malone, terwijl hij de Sig Sauer P226 in de holster op zijn heup checkt. In een tweede holster op zijn onderrug, net onder de rand van het nieuwe kogelwerende vest, zit een Beretta 8000D Mini-Cougar.

Hij laat zijn hele team tijdens het werk vesten dragen. Big Monty klaagt dat dat van hem te strak zit, maar Malone houdt hem voor dat het nog altijd minder strak is dan een doodskist. Bill Montague, oftewel Big Monty, is van de oude stempel. Op zijn hoofd draagt hij altijd, zelfs in de zomer, een *trilby* – een deukhoed met een smalle rand en een kleine rode veer aan de linkerkant. De enige concessie die hij aan de hitte doet is een *guayabera*-hemd maat XXXL boven zijn kaki katoenen broek. Uit zijn mondhoek hangt een niet-brandende Montecristo-sigaar.

Er ligt een met keramische kogels geladen Mossberg 590 pump-action 12-gauge-geweer met een loop van ruim vijftig centimeter naast de tot hoogglans opgepoetste roodleren schoenen met smalle neuzen die Phil

Russo aan zijn voeten heeft. De schoenen passen bij zijn haar – Russo is een van die zeldzame roodharige Italianen. Om hem te plagen, zegt Malone weleens dat een van Russo's voorouders vast met een of andere klote-Ier in de hooiberg heeft gelegen. Dan antwoordt Russo dat dat niet kan omdat hij geen alcoholist is en geen vergrootglas nodig heeft om zijn lul te vinden.

Billy O'Neill heeft een HK MP5-machinepistool, twee flitsgranaten en een rol ducttape bij zich. Hij is de jongste van het stel, maar hij heeft talent en spreekt de taal van de straat.

Ballen heeft hij ook.

Malone weet dat Billy niet opeens zal besluiten ervandoor te gaan, niet zal verstenen en niet zal aarzelen te schieten als het moet. Integendeel, Billy is misschien zelfs iets te gretig. Heeft behalve het knappe uiterlijk van een Kennedy ook het bijbehorende Ierse temperament. Heeft daarnaast nog wat andere Kennedy-achtige kenmerken. Billy O is gek op vrouwen en vrouwen zijn gek op hem.

Vannacht gaat het team er hard tegenaan.

De inzet is hoog.

Als je het opneemt tegen een stel dealers dat onder de coke of de speed zit, helpt het om in dezelfde farmacologische staat te verkeren als zij, dus slikt Malone twee stimulerende pillen – dextro-amfetamine. Daarna trekt hij een blauw windjack aan waarop in het wit de letters NYPD staan, om vervolgens het koord waaraan zijn penning hangt op zijn borst te hangen.

Russo rijdt nog eens een straatje om. Wanneer hij 146th weer in rijdt, geeft hij gas tot hij bij het drugspand is en trapt dan hard op de rem. De uitkijker hoort de banden piepen maar draait zich te laat om – Malone is al uitgestapt voordat de auto stilstaat. Hij duwt de vent met zijn gezicht tegen de muur aan en zet hem de loop van de Sig tegen het hoofd.

'*Cállate, pendejo,*' zegt Malone. 'Bek dicht, of ik knal je hersenen uit je kop.'

Hij trapt de uitkijker de voeten onder het lichaam vandaan en legt hem op de grond. Billy staat al klaar; hij tapet de handen van de uitkijker achter diens rug vast en plakt een stuk tape op zijn mond.

De mannen van Malone gaan zo dicht mogelijk tegen de muur van het gebouw aan staan.

'Scherp blijven, jongens,' zegt Malone, 'dan komen we straks allemaal heelhuids thuis.'

De dextro-amfetamine begint te werken – Malone voelt zijn hart bonzen en zijn bloed heet worden.

Lekker gevoel.

Hij geeft Billy O opdracht het dak op te gaan, langs de brandtrap aan de façade van het pand weer naar beneden te komen en het raam te bewaken. Daarna loopt hij met zijn Sig in de aanslag het gebouw in, gevolgd door Russo met het geweer en dan Monty.

Over rugdekking hoeft Malone zich geen zorgen te maken.

Boven aan de trap is een houten deur.

Malone knikt Monty toe.

De grote vent stapt naar voren en zet de hydraulische koevoet tussen de deur en de deurpost. Het zweet parelt op zijn voorhoofd en loopt over zijn donkerbruine huid omlaag, terwijl hij de handvaten van het gereedschap tegen elkaar aan drukt en de deur openbreekt.

Malone stapt naar binnen, zwaait zijn pistool rond, maar er is niemand in de hal. Rechts van hem, aan het einde van de gang, ziet hij een splinter-nieuwe stalen deur. Daarachter de klanken van bachatamuziek uit een radio, Spaanssprekende stemmen, het gezoem van koffiemalers, het geratel van een biljettentelmachine.

Het geblaf van een hond.

Fuck, denkt Malone, alle dealers hebben nu een hond. Net zoals elke chick uit de East Side tegenwoordig een keffende kleine yorkshireterriër in haar handtas heeft, hebben dealers pitbulls. Heel slim, want zwarten zijn doodsbang voor honden en de *chicas* die in de drugspannen werken lopen liever niet het risico dat hun gezicht van hun schedel wordt afgevreten omdat ze hebben gestolen.

Malone maakt zich zorgen om Billy O; die jongen houdt van honden, zelfs van pitbulls. Dat ontdekte Malone toen ze in april een pakhuis bij de rivier binnenvielen en er drie pitbulls door een gazen hek heen probeerden te springen om hen naar de keel te vliegen. Billy O kon zichzelf er niet toe zetten ze neer te knallen of dat door iemand anders te laten doen, dus moesten ze om het hele gebouw heen lopen, via de brandtrap aan de achterkant het dak op klimmen, om dan via de binnentrap weer beneden te komen.

Klotegedoe.

Maar goed, de pitbull heeft door dat ze er zijn, maar de Domo's weten nog van niets. Malone hoort een van hen schreeuwen: '*Cállate!*' en dan een scherpe mep, en de hond houdt direct zijn bek.

Maar de stalen veiligheidsdeur is een probleem.

Daar kan de hydraulische koevoet niet tegenop.

Malone pakt zijn walkietalkie. ‘Billy, ben je in positie?’

‘Ik ben in positie geboren, gast.’

‘We gaan de deur openblazen,’ zegt Malone. ‘Zodra dat gebeurt, gooi jij een flitsgranaat naar binnen.’

‘Komt voor elkaar, D.’

Malone knikt naar Russo, die op de deurscharnieren richt en twee keer vuurt. De kogels ontploffen sneller dan de snelheid van het geluid, en de deur valt om.

De vrouwen, die op plastic handschoenen en haarnetten na helemaal naakt zijn, vliegen naar het raam toe. Anderen duiken onder tafels terwijl de telmachines de poen op de vloer spuwen als gokautomaten die in bankbiljetten uitbetalen.

Malone schreeuwt: ‘Politie!’

Achter het raam links van hem ziet hij Billy.

Die om precies te zijn geen reet doet, alleen maar door het raam kijkt. Jezus Christus, man, gooi die granaat nou maar.

Maar Billy doet niets.

Waar wacht hij verdomme op?

Dan ziet Malone het.

De pitbull heeft puppy’s, vier stuks, die achter haar in een bal opgerold liggen, terwijl zij aan haar metalen ketting trekt en gromt en blaft om hen te beschermen.

Billy wil niet dat de puppy’s iets overkomt.

Malone schreeuwt door de walkietalkie: ‘Doe het, godverdomme!’

Billy kijkt hem door het raam aan, trapt dan het glas in en gooit de granaat naar binnen.

Maar hij gooit het ding niet ver, om die klotehonden niet te raken.

De knal breekt de rest van het glas, en Billy krijgt een hagelregen van scherven in zijn gezicht en nek.

Verblindend fel wit licht – geschreeuw, gegil.

Malone telt tot drie en gaat naar binnen.

Chaos.

Een van de Trini’s wankelt, drukt een hand op zijn verblinde ogen, vuurt met de andere hand een Glock af en beweegt zich ondertussen naar het raam en de brandtrap toe. Malone raakt hem twee keer in de borst, en hij valt voor het raam om. Een tweede schutter richt van onder een geldtafel zijn vuurwapen op Malone, maar Monty schiet hem met zijn .38 neer en

vuurt nog een keer af om zich ervan te verzekeren dat hij nooit meer zal opstaan.

Ze laten de vrouwen door het raam vluchten.

‘Billy, alles goed?’ vraagt Malone.

Het gezicht van Billy O lijkt op een Halloweenmasker.

Grote wonden op zijn armen en benen.

‘Ik ben met ijshockeyen weleens erger gewond geraakt,’ antwoordt hij lachend. ‘Ik ga wanneer we hier klaar zijn wel even langs de Spoedeisende Hulp.’

Overall ligt geld, in stapels, in de machines, verspreid over de vloer. De heroïne zit nog steeds in de koffiemolens waarmee-ie werd vermalen.

Maar dat is klein grut.

La caja, de box, een groot in de muur gehakt gat, staat open.

En is van de vloer tot het plafond gevuld met stapels baksteenvormige heroïne.

Diego Pena zit rustig aan een van de tafels. Als de dood van twee van zijn mannen hem al iets doet, is dat niet aan zijn gezicht te zien. ‘Heb je een huiszoekingsbevel, Malone?’

‘Ik hoorde een vrouw om hulp schreeuwen,’ zegt Malone.

Pena grijnst.

Goedgeklede teringlijer. Grijs Armanipak van twee ruggen en om zijn pols een gouden Piquethorloge dat minstens vijf keer zo duur is.

Pena ziet hem ernaar kijken. ‘Je mag hem hebben. Ik heb er nog drie.’

De pitbull blaft onafgebroken en trekt aan haar ketting.

Malone bekijkt de heroïne.

Stapels, vacuüm verpakt in zwart plastic.

Genoeg H om de hele stad wekenlang high te houden.

‘Ik zal je de moeite van het tellen besparen,’ zegt Pena. ‘Het is precies honderd kilo. Lichtbruine Mexicaanse heroïne – Dark Horse – zestig procent puur. Die kun je voor honderdduizend dollar per kilo verkopen. Al het geld dat je hier ziet liggen is bij elkaar nog eens vijf miljoen. Neem die drugs, neem dat geld. Ik vlieg naar de Dominicaanse Republiek, en je ziet me nooit meer. Denk goed na. Hoe vaak krijg je de kans om vijftien miljoen dollar te verdienen met een beetje door de vingers kijken?’

En we gaan vanavond allemaal heelhuids naar huis, denkt Malone.

Hij zegt: ‘Pak je pistool. Langzaam.’

Pena steekt langzaam zijn hand in zijn binnenzak om zijn pistool te pakken.

Malone schiet hem twee keer door het hart.

Billy O bukt en pakt een kilo op. Nadat hij met zijn zakmes het plastic heeft opengesneden, schraapt hij met een klein buisje wat heroïne van het blok af en stopt dat in een plastic zakje dat hij uit zijn zak haalt. Hij breekt het buisje in het testzakje en wacht tot de kleur verandert.

Het wordt paars.

Billy grijnst. 'We zijn rijk!'

Malone zegt: 'Opschieten, verdomme.'

Plotseling klinkt er een knal; de pitbull heeft haar ketting kapotgetrokken en springt tegen Billy op. Billy valt achterover, de kilo heroïne vliegt de lucht in. Het spul valt in een champignonvormige wolk neer, als een sneeuwdouche in zijn open wonden.

Er klinkt nog een knal; Monty heeft de hond doodgeschoten.

Maar Billy ligt plat op de vloer. Malone ziet hem verstijven, dan beginnen zijn benen oncontroleerbaar te schokken terwijl de heroïne zich door zijn bloedbaan verspreidt.

Zijn schoenen bonken op de vloer.

Malone knielt naast hem neer, houdt hem vast.

'Billy, nee,' zegt Malone. 'Hou vol.'

Billy kijkt hem met lege ogen aan.

Zijn gezicht is bleek.

Zijn bovenlichaam schokt alle kanten op.

En hij is weg.

Billy, verdomme, die mooie jonge Billy O blijft voorgoed zo jong als hij nu is.

Malone hoort zijn eigen hart knakken, dan zijn er wat vage explosies, en eerst denkt hij dat hij beschoten is, maar hij ziet geen wonden, dus denkt hij dat zijn hoofd aan het ontploffen is.

Dan schiet het hem te binnen.

Het is 4 juli; Onafhankelijkheidsdag.